

LBRIS

We know
books

JACK LONDON

Colț alb

Traducere de Monica Manolachi
Prefață de Lucian Pricop

EDITURA CARTEX 2000

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**LONDON, JACK****Colț alb** / Jack London; trad. de Monica Manolachi;

pref. de Lucian Pricop – Ed. a 7-a – București: Cartex 2000, 2025

ISBN 978-606-091-272-9

I. Manolachi, Monica (trad.)

II. Pricop, Lucian (pref.)

821.111

Pentru comenzi și informații, vă rugăm să ne contactați la:

- Tel/fax: 021/323.41.30; 021/323.00.76
- Tel: 0745.069.898; 0729.951.763
- www.edituracartex.ro
- e-mail: comenzi@edituracartex.ro
- e-mail: comanda.cartex@gmail.com
- O.P. 4, C.P. 184, București

CUPRINS

<i>Jack London. Schiță biografică</i> (Lucian Pricop)	7
Cărarea prăzii	11
Lupoaica	19
Urletul foamei	30
Bătălia colților	41
Vizuina	51
Puiul cenușiu	60
Zidul lumii	66
Legea cărnii	77
Meșterii focului	83
Robia	94
Surghiunitul	103
Părtia zeilor	108
Înțelegerea	114
Foametea	123
Dușmanul seminției sale	132
Zeul cel nebun	142
Domnia urii	151
Cu moartea de gât	157
Neîmblânzitul	169
Dascălul iubirii	175

Drumul cel lung	188
Țara de jos	193
Tărâmul zeului	200
Chemarea străbunilor	210
Lupul tăcut	216

JACK LONDON. SCHIȚĂ BIOGRAFICĂ

Jack London (Jack Griffith Chaney) s-a născut în San Francisco, fiind copil din flori. Mama lui era Ann Wellman și tatăl natural, astrologul William Mike Chaney, care refuză recunoașterea paternității. Tatăl vitreg, tâmplarul John London, îl adoptă pe Jack, acesta însă va păstra mai departe numele de Chaney. Familia scriitorului trăiește în „San Francisco Bay Area“, în condiții extrem de sărace, toate încercările familiei de a se îmbogăți în Oakland, California soldându-se cu un eșec. Tatăl său vitreg devine invalid, astfel că Jack trebuie deja, copil fiind, să lucreze ca vânzător de ziare, ori ca ajutor în birturi, sau într-o fabrică de conserve, ca ucenic. Condițiile grele trăite în copilărie vor determina mai târziu vederile socialiste ale scriitorului devenit între timp renumit. Situația și mai ales sărăcia care i-au marcat copilăria nu l-au făcut însă pe Jack să uite de unde a plecat și întotdeauna nu i-a fost rușine să recunoască că au fost zile în care nu avea ce să mănânce:

„M-am născut în clasa muncitoare. Am descoperit devreme entuziasmul, ambiția și idealurile, și pentru a satisface acestea mi-am sacrificat copilăria. Mediul și copilăria mea au fost dure și crude. Nu am avut nicio perspectivă, ci mai degrabă o idee de moment. Locul meu în societate a fost în partea de jos. Aici, viața nu mi-a oferit nimic, doar sărăcia și mizeria, atât a trupului cât și a spiritului! Cât am fost de înfometat și chinuit...“ (Ce înseamnă viața pentru mine – 1910)

În perioada 1890-1895, în Londra a lucrat la multe locuri de muncă atât ca necalificat, în locuri cum ar fi o fabrică de conserve și o fabrică de iută, precum și ca spălător de geamuri, paznic și docher. Dar corvoada acestor ocupații nu va putea însă stopa setea și mai ales entuziasmul pentru literatură, învățând să scrie și să citească. În timp ce trăia în Oakland, a descoperit biblioteca publică, reușind peste câteva decenii să devină el însuși un titan al literaturii londoneze, fiind citit de întreaga lume. Până la vârsta de 19 ani, a trăit „liber, disprețuind convențiile și constrângerile“, făcând afaceri cu stridii în Golful San Francisco, îmbarcându-se apoi ca matelot pe o corabie ce naviga către Japonia, lucrând apoi câte 16 ore pe zi la o fabrică de conserve, apoi la o țesătorie de iută, însoțind marșul șomerilor spre Washington și petrecând, în cele din urmă, 30 de zile la închisoarea de la Niagara Falls, fiind întemnițat sub acuzația de vagabondaj.

La vârsta de 19 ani, urmează cursurile Universității din San Francisco, muncind în timpul liber pentru a-și plăti cursurile. Acea perioadă din viața scriitorului a fost pe larg descrisă în romanul cu caracter autobiografic Martin Eden. Realizează că „e mai avantajos să-ți vinzi forța intelectuală decât pe cea a mușchilor“. După ce a absolvit cursurile unui trimestru, în presa vremii, se anunță o goană după aur în ținutul Klondyke astfel că Jack London nu a putut rezista dorinței de aventură și a plecat în nord. Nu a reușit însă să se îmbogățească și, bolnav fiind, abia a izbutit să revină acasă.

În 1896, se întoarce însă dezamăgit și bolnav, nereușind să se îmbogățească peste noapte. Sărac fiind îi mai rămâne o singură șansă pentru a se redresa și anume scrisul, sperând să-și revină și pe plan financiar. O perioadă o duce foarte greu, fiind nevoit să-și amanezeze singurele obiecte mai de preț: un pardesiu, o bicicletă pentru a-și putea plăti chiria pentru prețioasa mașină de scris.

În 1899 – i-au fost publicate primele povestiri, atât în revistele californiene cât și în ziarul Atlantic, din Boston. Volumul de povestiri poartă numele de Fiul lupului.

În perioada 1900-1916, publică aproape cincizeci de volume, având un ecou extraordinar mai ales în rândul tinerilor. Romanele sale sunt atât de actuale încât au fost traduse în peste patruzeci de

limbi. A devenit unul dintre cei mai celebri și mai bogați scriitori ai vremii, dobândind „răsplata aventurii, a dragostei, a culturii dobândite prin truda pe care pofta, niciodată domolită, a trupului și a spiritului său le-a dorit întotdeauna, ducându-l în cele din urmă, la deznădejde și, se pare, la sinucidere“.

Jack London publică primul său roman, Chemarea străbunilor, în 1903. Acțiunea începe când un câine e furat de la stăpânii lui din California și dus în Yukon unde e învățat să tragă, împreună cu alți câini, săniile grele încărcate de vânat și cu blănuri. Smuls din confortul cu care era obișnuit la stăpânii săi, câinele deprinde repede legea vieții și, treptat, instinctele rasei, adormite de-a lungul generațiilor, se trezesc, eliberându-l, în cele din urmă, de obișnuințele căpătate în preajma oamenilor; el fuge spre ținuturile sălbatice, în fruntea unei haite de lupi.

Jack London se stinge din viață în mod tragic, în 1916, la doar 40 de ani, la Glen Ellen (California) datorită unei probleme renale. Au rămas în urma lui două fiice, Joan și Bess. Cenușa funerară a lui Jack London este îngropată în parcul istoric din Glen Ellen, California, alături de aceea a lui Charmian, cea de-a doua soție, care s-a stins din viață câțiva ani mai târziu. Mormântul lor, de o neobișnuită simplitate, este marcat doar de o lespede acoperită cu mușchi și licheni.

Lucian Pricop

CĂRAREA PRĂZII

De fiecare parte a fluviului înghețat se întindea amenințătoare întunecoasa pădure de molid. Cu puțin timp în urmă, viscolul despuiase copacii de veșmântul lor alb de gheață și, în lumina tot mai palidă a asfințitului, trunchiurile negre și rău prevestitoare parcă se aplecau unul spre celălalt. Tăcerea nesfârșită domnea cât vedeai cu ochii. Ținutul însuși era un pustiu încremenit, fără margini, lipsit de orice urmă de viață. Părea așa de nelocuit și rece, încât nici tristețea nu și-ar fi găsit vreun culcuș pe-acolo. Avea ceva care te făcea să râzi, dar era un râs mai cutremurător decât jalea, nu un râs vesel, ci unul ca de sfînx, rece ca gheața, ca și cum ai fi luat parte la cruzimea perfectă. Era acea înțelepciune eternă, impunătoare și de nedescris, care râde în fața vremelniciei vieții și a strădaniei omului de a trăi. Era inima sălbatică și înghețată a ținutului din nord căruia oamenii îi spuneau wild¹.

Dar viață totuși era, undeva în adâncul acestui ținut – o viață sfidătoare. În josul râului înghețat se vedea o sanie trasă de câini-lupi, a căror blană zbârlită prinsese promoroacă. Răsuflarea le îngheța în aer imediat ce le ieșea din gură, pufăind ca o spumă de aburi care li se așeza în cristale de gheață pe blană.

¹ Wild – regiune de la periferia zăpezilor veșnice, străbătută de cercul polar nordic (n.t.)

Erau prinși în hamuri de piele și legați cu șleauri¹ de sania la care trăgeau din greu. Era o sanie din scoarță groasă de mesteacăn, fără tălpici, cu fundul de-a dreptul pe zăpadă. Avea botul răsucit în sus, anume ca să împingă sub sanie creasta de zăpadă afânată ce se înălța în valuri înaintea lor. În sanie se afla o ladă lungă și îngustă, bine legată. Mai erau și alte obiecte, pături, un topor, un ibric ca de cafea, o tigaie, dar primul lucru pe care-l vedeai era lada cea lungă și îngustă, care ocupa aproape tot locul.

În fața câinilor, trăgea la sanie un bărbat cu rachete mari în picioare, ca să nu se afunde prea tare în zăpadă. În partea din spate a saniei era un altul care împingea și el. Pe sanie, în ladă, zăcea întins un al treilea. Pentru el truda luase sfârșit. Era un om pe care wild-ul îl învinsese și-l doborâse, ca să nu se mai poată urni sau lupta vreodată. Prin natura sa, wild-ul nu iubește mișcarea. Pentru el viața e un afront, căci viața înseamnă mișcare, iar wild-ul caută mereu să nimicească mișcarea. El îngheață râurile ca să nu mai ajungă în mare, alungă seva din arbori ca să-i facă să le înghețe până și inima-n ei, dar cel mai sălbatic și mai grozav îl hăituește și-l doboară wild-ul pe om – omul, făptura cea mai fără de odihnă, mereu răzvrătită împotriva vorbei din bătrâni potrivit căreia tot ce mișcă în lume trebuie să ajungă până la urmă la nemișcare.

Totuși, înaintea și în urma saniei, neînfricați și dârji, pășeau anevoie cei doi oameni care încă nu fuseseră răpuși. Își puseseră pe ei blănuri și piei moi. Din pricina răsuflării înghețate, aveau genele, obrajii și buzele încărcate de mici cristale, de nici nu le mai puteai desluși chipurile, ceea ce îi făcea să pară ca un fel de arătări fantomatice, ciocli într-o lume a spiritelor, ca la îngropăciunea unei stafii. Dar dincolo de asta, nu erau decât niște oameni care străbăteau ținutul pustiu al amăgirii și al tăcerii, bieți aventurieri, porniți într-o expediție nemaipomenită, aflați față în față cu puterea unei lumi la fel de îndepărtate, străine și încremenite ca hăurile văzduhului.

¹ Șleau – curea din piele, frânghie pentru tras sania (n.t.)

Înaintau fără să vorbească, cruțându-și suflarea pentru truda trupurilor. Pretutindeni domnea tăcerea, grea ca o povară. O simțeau cum le apasă creierii, întocmai cum scafandrul simte în adâncuri o presiune de mai multe atmosfere¹. Îi zdrobea sub greutatea imensității nemărginite și sorții de nestrămutat. Îi zdrobea până în cele mai tainice ascunzișuri ale minții, storcând din ei, la fel cum storci must din boabe de strugure, toate patimile și exaltările amăgitoare și neîngăduita prețuire de sine a omului, până ce-și dădeau seama că sunt pieritori și mărunți, bieți atomi, biete fire de praf ce se mișcă cu prea puțină viclenie și fără vreun dram de minte prin vâltoarea dezlănțuitelor stihii și forțe oarbe ale naturii.

Trecu o oră și apoi încă una. Lumina palidă a zilei scurte, o lumină fără soare, începuse să se răsfire, când un urlet slab și îndepărtat străpunse atmosfera încremenită. Urletul se înălță cu gemete repezi, până ce ajunse la cea mai înaltă notă, unde stăruia tremurător și încordat, apoi se stinse încet. Dacă n-ar fi fost încărcat de o anume furie jalnică și o poftă mistuitoare, ar fi putut fi un suflet rătăcit tânguindu-se prin pustiu. Bărbatul din față își întoarse capul până când ochii săi îi întâlniră pe ai celui din spate. Pe urmă, s-au înțelese din priviri făcându-și semne pe deasupra lăzii lungi și înguste.

Se auzi un alt urlet, ce străpunse liniștea ca un ac ascuțit. De data asta, cei doi își dădură seama de unde venea: de undeva dinspre zăpezile peste care tocmai trecuseră. Se auzi încă un urlet, ca un fel de răspuns, tot de undeva din spatelile lor, dar și din stânga celui de-al doilea urlet.

– Ne-au luat urma, Bill, spuse cel din față.

Glasul lui păru răgușit și dintr-o altă lume și parcă îi venise greu să vorbească.

– Carnea e rară, răspunse camaradul său. N-am mai văzut vreo urmă de iepure de zile întregi.

După aceea n-au mai scos nici o vorbă, deși rămăseseră cu urechile ciulite la urletele de pradă care se tot auzeau în urma lor.

¹ Atmosferă – unitate de măsură a presiunii, unde 1 at = 1 kgf/cm² (n.t.)

Când se lăsă întunericul, traseră câinii într-un deșiș de molid de pe malul apei și încropiră tabăra. Sicriul așezat lângă foc le slujea și de scaun, și de masă. Câinii-lupi, strânși undeva mai departe de foc, mârâiau și se ciondăneau între ei, dar nu prea se arătau dornici să se afunde în beznă.

– Henry, mi se pare că se apropie cam mult de tabără, observă Bill.

Aplecându-se deasupra focului și potrivind cana de cafea cu o bucată de gheață, Henry nu făcu decât să dea din cap și nici nu se grăbi să scoată vreun cuvânt până ce nu-și reluă locul pe sicriu ca să mănânce.

– Știi ei unde să stea, să-și păzească pielea, spuse. Dacă-or să mănânce omizi, or s-ajungă și ei ca omizile. Câinii ăștia nu-s proști deloc.

Bill clătină din cap:

– Eh, nu știu ce să zic.

Prietenul său îl privi mirat.

– E prima dată când te aud îndoindu-te de deșteptăciunea lor.

– Henry, spuse celălalt, mestecându-și fasolea tacticos, n-ai auzit ce tărăboi au făcut când le-am dat haleală?

– S-au bătut pe ea mai mult ca de obicei, recunosc Henry.

– Câți câini avem, Henry?

– Șase.

– Ia să vedem, Henry..., și Bill se opri o clipă ca să dea mai multă greutate cuvintelor sale. Cum ziceam, avem șase câini. Am scos din sac șase pești. Am dat fiecărui câine câte unu', da' unu' tot a rămas fără pește.

– Ai numărat greșit.

– Avem șase câini, o luă celălalt de la capăt, cu calm. Am scos șase pești. Cioncu a rămas fără pește. După-aia m-am dus la sac și i-am dat și lui un pește.

– N-avem decât șase câini, spuse Henry.

– Henry, continuă Bill, nu vreau să zic că toți erau câini, da' șapte au primit pește.

Henry se opri din mestecat și, aruncând o privire pe deasupra focului, luă câinii la numărătoare.

– Acu-s doar șase, spuse el.

– L-am văzut pe ălălalt rupând-o la fugă prin nămeți, zise Bill fără să-i pese prea mult. Am văzut șapte.

Henry îl privi compătimitor și spuse:

– Abia aștept să se termine odată drumul ăsta!

– Da' ce vrei să spui? întrebă Bill.

– Vreau să spun că povara asta de-aici îți cam zdruncină creierii și-a început să îți se năzară.

– M-am gândit și io la asta, răspunse Bill serios. Cum îți spuneam, când l-am văzut c-o tulește prin nămeți, m-am uitat pe zăpadă și i-am văzut urmele. După-aia am numărat câinii și tot șase mi-au ieșit la socoteală. Urmele mai sunt și acu' pe zăpadă. Vrei să le vezi? Hai să-ți arăt.

Henry nu răspunse, ci continuă să mestece mai departe, în tăcere, până ce, terminând de mâncat, bău și o ceașcă de cafea. Apoi își șterse gura cu dosul palmei și zise:

– Adică tu crezi că...

Dar un urlet tânguitor, de o jale sălbatică, venind de undeva din beznă, îi curmă vorba. Se opri să-l asculte, apoi își încheie cuvântul, arătând în direcția de unde venea urletul:

– ...era vreunul din ei?

Bill făcu semn că da.

– Doar n-am chiorât. Asta tre' să fie. Ai văzut și tu ce tărăboi au făcut câinii!

Urlet după urlet, urmate de răspunsuri la ele prefăcură liniștea într-un adevărat balamuc. De pretutindeni se înălțau urlete, iar câinii își trădau spaima îngrămădindu-se la nimereală unul într-altul și atât de aproape de foc, încât dogoarea le pârlișe blana. Bill mai aruncă un lemn pe foc, după care își aprinse pipa.

– Văd bine că te-ai cam pierdut cu firea, spuse Henry.

– Henry..., spuse Bill trăgând din pipă gânditor, înainte de a continua. Henry, mă gândeam că ăsta de-aici e mai norocos decât o să fim noi amândoi vreodată! și făcu semn către cel de-al

treilea, arătând cu degetul mare în jos, spre lada pe care erau așezați. Când o să murim, Henry, mare noroc am avea dac-or să fie destui bolovani peste hoiturile noastre, ca să ne apere de câini.

– Da' noi nici n-avem familie, nici bani și nici toate alea cum are ăsta, spuse și Henry. Nu-i de nasu' nostru să ne poarte cale lungă până să ne îngroape.

– Ce mă chinuie pe mine, Henry, e ce-o căuta unu' ca ăsta pe-aici, pe la capătu' pământului, prin locuri uitate de Dumnezeu, care acasă la el o fi fost cineva și care n-ar fi avut nevoie nicio-dată să-și bată capu' ce să mănânce și ce să pună pe el, ca să nu-i fie frig. Asta nu pricep io.

– Putea s-o ducă pân' la adânci bătrâneți dacă rămânea la el acasă, încuviință Henry.

Bill deschise gura, ca să mai spună ceva, dar se răzgândi. Se mulțumi să arate cu mâna spre zidul de întuneric care parcă se apropia apăsător de jur împrejur. Nu se putea distinge nici o formă clară în bezna de nepătruns, ci doar o pereche de ochi strălucind ca doi cărbuni aprinși. Cu o mișcare a capului, Henry arată o a doua și o a treia pereche de ochi. În jurul taberei se strânsese un cerc de ochi lucitori. Din când în când, câte o pereche de ochi se mișca sau dispărea ca să apară din nou o clipă mai târziu.

Câinii erau din ce în ce mai tulburați, îmbulzindu-se, într-un acces de spaimă, până foarte aproape de buza focului, ghemuindu-se și târându-se pe lângă picioarele oamenilor. În învălmășeală, unul dintre câini se răsturnă peste marginea focului și începu să schelălăie înspăimântat de durere, în timp ce mirosul de blană părliță cuprinse aerul din jur. Pentru un moment, agitația produse neliniște în cercul de ochi și chiar îi făcu să dea înapoi, dar se apropiară din nou îndată ce câinii se potoliră.

– Henry, ce ghinion c-am rămas fără muniție!

Bill își terminase pipa și îl ajuta pe însoțitorul său să întindă culcușul de blană și păturile peste brațul de crengi de molid

așezate pe zăpadă înainte de cină. Henry mormăi și începu să-și dezlege mocasinii.

– Câte cartușe ziceai că ne-au mai rămas? întrebă el.

– Trei, veni răspunsul. Și-aș fi vrut să fi fost trei sute. Le-aș fi arătat eu atunci, fir-ar să fie!

Ridică pumnul amenințător spre ochii strălucitori din jur, după care își puse cu grijă mocasinii în fața focului.

– De s-ar mai muia odată geru' ăsta, reluă el. De două săptămâni sunt minus patru'ș'cinci de grade. Mai bine ar fi fost să nu fi pornit la drum, Henry. Nu-mi place cum merge treaba. Nu prea mă simt în apele mele. Și cum spuneam, mi-ar plăcea să se sfârșească odată drumu' ăsta și s-ajungem să stăm amândoi în fața focului în Fortu' McGurry, așa cum stăm acum, și să jucăm cărți. Asta mi-ar plăcea.

Henry mai mormăi ceva și se vârî în culcuș. Nici nu ațipi bine, că se trezi de glasul tovarășului său.

– Ia zi, Henry! Când a venit ăla de-a luat un pește, de ce oare n-or fi sărit câinii pe el? Asta mă frământă pe mine.

– Te frământă prea mult, Bill, răspunse Henry somnoros. Altădată nu erai așa. Mai tacă-ți gura și culcă-te și-o să vezi că mâine dimineață o să te simți iară în apele tale. Cred c-ai ceva la stomac, d-aia ești așa.

Cei doi tovarăși dormeau unul lângă altul, în același culcuș, răsufând din greu. Focul era gata să se stingă și ochii strălucitori parcă strâneau cercul în jurul taberei. De spaimă, câinii se strânseseră grămadă și, din când în când, mârâiau amenințător la vreo pereche de ochi care se apropiau. La un moment dat se făcu atâta gălăgie, încât Bill se trezi. Ieși din culcuș cu băgare de seamă, ca să nu-și trezească tovarășul, și mai puse lemne pe foc. Imediat ce flăcările se înălțară, cercul de ochi se trase mai înapoi. Se mai uită încă o dată spre câinii ghemuiți unul într-altul. Se frecă la ochi și se uită la ei cu mai multă atenție. Apoi se strecură din nou sub pături.

– Henry, zise el. Ei, Henry, ascultă!

Henry mormăi trezindu-se din somn și întrebă:

– Ce mai e?

– Nimic, se auzi răspunsul. Da-s iar șapte. Tocmai i-am numărat.

Henry primi această noutate printr-un mormăit care se transformă în sforăială, după care adormi din nou.

A doua zi, Henry se trezi primul și îl trase afară din culcuș și pe tovarășul său. Deși era șase dimineața, mai erau încă trei ceasuri până să se lumineze de ziuă. Și în bezna nopții, Henry începu să pregătească micul dejun, în timp ce Bill împătorea așternutul și pregătea sania de plecare.

– Ascultă, Henry, începu el pe neașteptate, câți câini ziceai c-avem?

– Șase.

– Greșit, proclamă Bill, triumfător.

– Sunt iar șapte? întrebă Henry.

– Nu, cinci. Unu' a tulit-o.

– La naiba! strigă Henry mânios, lăsând gătitul și ducându-se să numere câinii.

– Ai dreptate, Bill, spuse el. Grăsanu' a șters-o.

– Și a rupt-o la fugă, de parcă scăpăra în urma lui. Nu l-am putut vedea din pricina fumului.

– N-are sorți de scăpare, încheie Henry. L-au înghițit de viu. Pun rămășag că schelălăia când le aluneca pe gâtlej, bate-i-ar Dumnezeu să-i bată!

– Câinele ăsta a fost întotdeauna nebun, zise Bill.

– Da' oricât de nebun o fi un câine, chiar până într-atât nu cred să fie, ca s-o tulsească și să-și facă singur felu'! Aruncă o privire cercetătoare spre ceilalți câini, prinzând într-o clipă trăsăturile caracteristice ale fiecărui animal. Pun pariu că nici unu' din ăștia n-ar face așa ceva.

– Nici cu bâta nu-i poți urni de lângă foc, încuviință Bill. Oricum, io mereu am spus că lu' Grăsanu' îi lipsește o doagă.

Acesta este epitaful unui câine mort pe o parte de la miazănoapte și câți alți câini și câți oameni nu vor fi avut parte de unul ca acesta!

LUPOAICA

O dată ce au terminat micul dejun și au legat de sanie bagajul simplu, cei doi se îndepărtară de focul încă aprins și o porniră prin întuneric. În acea clipă, începură să se audă niște urlete de o jale sălbatică, ce se chemau între ele prin întunericul rece și răspundeau unul altuia. Conversația se curmă. Pe la nouă se crăpă de ziuă. Pe la prânz, văzduhul dinspre miazăzi se coloră până ce deveni trandafiriu, marcând linia rotunjită a orizontului dintre lumea însorită a sudului și cea a nordului. Dar culoarea trandafiriu păli repede. Geana de lumină cenușie rămasă mai ținu până la ora trei, când se destrămă și ea, iar giulgiul nopții arctice se lăsă peste tărâmul acela singuratic și cufundat în tăcere.

Pe măsură ce se lăsa întunericul, urletele sălbatice venite din dreapta, din stânga și din urmă se auzeau din ce în ce mai aproape, așa de aproape, încât nu o dată semănară groază printre câinii ce trăgeau din greu la sanie, stârnind spaimă.

După un astfel de moment de spaimă, Bill, care izbutise împreună cu Henry să înhame din nou câinii, zise:

– Mai bine și-ar vedea de vânat prin alte părți și s-ar căra odată, să ne lase în pace!

– Mamă, ce ne mai calcă ăștia pe nervi! aprobă Henry.